

En sorge-dicht, då
kongl. maj:ts
tro-man och biskop
öfwer Åbo stift,
samt d...

Åkerberg, Nicolaus
Laurentii,

1700-1829 81 Cbza Fo1.



National Library
of Sweden

En Sorge=Dicht /

Då

Kongl. Maj:ts Tro=Man och Biskop

Öfwer ÅBO Stift,

Samt

Den Kongl. Academiens dersammastådes

Högt=ansenlige PRO-CANCELLER,

Fordom

Högwärdige Herren,

S S R R

DOCT. LAURENTIUS
TAMMELIN,

Efter 64. Åhrs och 2. Månaders Högt=berömliga Lefnad
den 2. Julii i H:Eransom stilla och saligen affomnade, samt
den 17. i samma Månad wid en Hög=förnäm Församlings
närvaro uti sin Hwilo=Cammar i ÅBO
Domkyrcka infördes.

Til Hög=förtient äminnelse

Uttrad

af

Det Förnämde Sorgbundna Husets

Admistraste Dienare

Nicolaus L. Åkerberg.

Tryckt uti det Kongl. Boftryckeriet / af S. Phil. Paulssen. 1733.



129

131

134

De Andre ängsligt qwida /
 Och sina händer wrida
 Med klagan / pust och mycken gråt /
 At det må wida höras /
 Stenhiertat wärcklig röras /
 Af sådan suet och forge-låt.

Och börjar sedan nöden
 Nu trycka; efter döden
 Beröfwat of wår kära Fahr /
 Hur skal wi of nu laga?
 Hwar skal man nu wäl taga
 Ett sådant Huswud och Förswar.

Nei/ borta är den Fromma /
 Som ei lär' igenkomma
 Så länge tiden wara kan /
 Den så lär på wårt bästa
 Sin hog och kärlek fästa /
 Beklaglig finnes ingen Man.

Hwarför' om wi nu börja /
 Med ångslan til at förja /
 Må ingen särdeles undra på /
 När borta är i grafwen
 Den Stöden / Hielp och Stafwen /
 Hwarwid wi trygt ha kunnat stå.

Wårt Hus ett Ziklag blefwit /
 Det Skriften of beskrefwit /
 Och är urfolkt med Suck och Sorg /
 Hwar skal man trösten hinna?
 Hos GUD skal man den finna /
 Wår enda tillflykt och wår borg.

Mig tyckes at jag hörer /
 Hur Sorgen äfwen rörer
 Wårt Clercie i Åbo Stiffes
 Ty den har gått i grafwen /
 Som för dem förde glaswen
 Mot allahanda kätterskt gifft.

Och har den rena Lära /
 Guds Helga Namn til åbra
 Fortplantat med all drift och id /
 Och det med sådan iswer /
 At minnet deraf blifwer
 Hos efterwerlden längan tid.

Man må snart derwid fasa /
 Hur döden månde rafa
 I Finland wårt på korter tid /
 Då det två Herdar stora,
 Har twungit måst förlora
 Dem det med glädie trygt sig wid.

Wäl han sitt spel så drifwa /
 Och således från of riskwa
 Wår Korkos Belar' efter hand /
 Då må wi billigt klaga /
 At han så drar af daga
 De fromma Lärar' ur wårt Land.

Mig träffar äfwen Sorgen /
 Som wistas innom borgen
 Af detta wälsörnåma Hus /
 At jag har ordiat lucka /
 Och sorgse Huswud lucka /
 Min lycka har här mist sitt lius.

Om GUD had' så behaga /
 Förlånga många daga
 På denna fromma Herrens tid /
 Så had' jag lycklig varit /
 Och äfwen lång' årfarit
 Hur from och god Han war och blid.

Skull' jag man kunna prisa /
 Med wördnad också wisa
 Hwad Gunt Han gjort mig många da'r /
 Men ord jag ei påhitter /
 Ei heller säga qitter
 Hur Han bewägen mot mig war.

Derför' mig Sorgen klänmer /
 Och desto mera grämmer
 När jag alt sådant täncker på /
 Ty jag den Herren saknar /
 Som snart ei för mig waktar
 Som så skull' på min sida stå.

Alltså Hans los utsprida
 I hela werlden wida
 Ei någon underlåta bör /
 När man sig rätt besinner /
 Man omotsäglig finner
 At så / som Han har lefwat / gör.

Men I Sorqbundne alla /
 Låt of wår GUD åkalla
 Med ödmuthet i ifrig bön /
 At Han som welat rita /
 Han må of Sorgen lisa:
 Han trösten Ehr ei heller sön.

Låt of Guds råd här wörda /
 Och ei uppå of börda
 Så stor Sorg u an högsta stål:
 Wi bör' förnuff'et fånga /
 Ehur' thet hålit mån gånga
 Ty GUD han gör dock altid wäl.

Then

Then Helga Skrift of lærer /
At hwad GUD of beskärer
Af motgång / alt med tolamod
Bör man med wördnad draga /
Och för en Faders aga
Arkänna det / som är of god.

GUD har ju lofwat wara /
I all åkommand' sakra
En Enkas Hustru och Förstwar /
Samt Faderlösas Fader /
Ty må man wara gläder /
Han håller ju det alla da'r.

Thet är ju gammalt öde /
At daglig finnas döde /
Och är för war Natur en lag;
Ty döden för i grafwen /
Så spiran snart som skafwen /
I morgen tig / mig bör i dag.

Säll then therför beredder
Är / när han blir utsedder /
At fara utur tiden bort.
GUD lär' of här så lefwa /
At wi bland Helgon swäfswa
Må få i Himlen innan kort.

Haf nu Tin ro och Swila /
I grafwen utan ila /
En Högt-berömde Guda-Man:
Tin' Ben som trött' af möda /
Nu finnas bland the döda /
Men Siälen på Guds höggra Hand.

Titt lof skal i wårt minne /
Så länge i war sinne
Kan räknas både da'r och ähr /
Och aldrig wänsin glömmas /
Men stadigt skal berömmas /
Så länge Åbo Stad han står.

